

Rozjímanie na stredu 21. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 21. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Ježiš
chváli jednoduchosť; kresťanská
dôslednosť; odrážať Božiu lásku.

JEŽIŠ musel mať veľmi pokojnú
povahu, pretože deti k nemu
prichádzali prirodzene. Navyše sa
nikdy neunavil kázať, že Božie
kráľovstvo patrí tým, ktorí hľadajú
pokoj. Z tohto dôvodu môže drsnosť,
s akou niekedy hovorí, upútať našu
pozornosť a vyvolať určité rozpaky.
Nielen pre obsah toho, čo hovorí, ale

aj pre tón jeho výčitiek voči náboženským vodcom, ktorí hnaní svojou márnivosťou sa dávali za príklad cností, ktoré v skutočnosti nežili zo srdca. „Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo sa podobáte obieleným hrobom, ktoré zvonka vyzerajú pekne, ale vnútri sú plné mŕtvolných kostí a všelijakej nečistoty!“ (Mt 23, 27).

Pri rozjímaní nad evanjeliom si človek rýchlo uvedomí veľkú trpezlivosť, ktorú Ježiš prejavuje voči najrozličnejším ľuďom: s láskou sa stará o chorých, chce zahrnúť hriešnikov svojím milosrdenstvom a chudobní i bohatí nachádzajú u Majstra z Nazareta nežné a pozorné srdce. Zdá sa, že s jeho jednoduchým a pokorným srdcom je v rozpore iba pokrytectvo, teda snaha ukázať sa tým, čím človek nie je, alebo neprimeraná snaha nechať sa ovplyvniť tým, čo povedia ľudia. V skutočnosti jedna z mála chvál, ktoré

počujeme od Ježiša, je adresovaná Natanaelovi pri ich prvom stretnutí. Hoci ho budúci apoštol prijal so slovami plnými skepsy a kritiky na adresu miesta jeho pôvodu – „Môže byť z Nazareta niečo dobré?!“ (Jn 1, 46) –, Ježiš pred ostatnými apoštolmi chváli jeho úprimnosť: „Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet lesti“ (Jn 1, 47).

Je zaujímavé, že toto bola jedna z prvých viet, ktoré náš Pán vyslovil svojim novým nasledovníkom, možno preto, aby pochopili, že ľudské slabosti a ani obmedzenia nás nemôžu vzdialiť od Boha, ale skôr naša neochota priznať si ich alebo neochota pripustiť akúkoľvek dvojtvárnosť v našom konaní. Preto, ako učil svätý Josemaría, my kresťania sme povolaní vydávať svedectvo o jednoduchom živote: „Svojím správaním ako kresťanský občan ukáž ľuďom rozdiel medzi životom v smútku a životom v

radosti; medzi pocitom nesmelosti a pocitom odvahy; medzi opatrným, dvojtvárnym a ... pokryteckým správaním a správaním jednoduchých ľudí z jedného kusu. — Jedným slovom, rozdiel medzi tým byť svetákom a byť Božím synom“[1].

AKÝ je hlavný motív, ktorý ma vedie k činu? To je otázka, ktorá nám umožňuje dať nášmu životu jednotu. Všetko, čo robíme v každodennom živote - činy, slová, zanedbávania -, smeruje k identite, ktorú chceme budovať. Pri spytovaní svedomia sa snažíme overiť, do akej miery sú všetky naše vonkajšie prejavy vedené konečným zámerom milovať Boha a druhých stále viac. Môže sa totiž stať, že medzi tým, ako sa navonok tvárime, a tým, čo nosíme v srdci, je priepasť: „Tak sa aj vy navonok zdáte ľuďom spravodliví, no

vnútri ste plní pokrytectva a neprávosti“ (Mt 23, 28).

„Celá panoráma nášho kresťanského povolania a jednota života, ktorej stredom je prítomnosť Boha, nášho Otca, môže a má byť našou každodennou realitou“[\[2\]](#). Aby sa do našej duše nevkradlo pokrytectvo, môže nám pomôcť, keď budeme všetky svoje rozhodnutia robiť v Božej prítomnosti. Keď cítime, že na nás hľadí Otec, ktorý nás miluje, sprevádza nás Ježiš, náš najlepší priateľ, a sme nositeľmi Ducha Svätého, potom je takmer prirodzené, že naše vonkajšie vystupovanie by malo byť vyjadrením lásky v nás. Súdržnosť, ktorá vzniká z jednoty života, totiž nie je improvizovaná, ale rodí sa z hlbokého presvedčenia, ktoré sa zahniezdilo v našich srdciach a o ktorom nechceme vyjednávať.

Autorita, ktorá charakterizuje každého kresťana, „nespočíva v tom, že rozkazuje a dáva sa počuť, ale v tom, že kresťan je koherentný, že je svedkom, a teda že je Pánovým spoločníkom na ceste“[\[3\]](#). Bez koherencie neexistuje pravý apoštolát, pretože všetko, čo by sme chceli odovzdávať navonok, by sa rodilo z otupeného srdca. Preto sa v tomto čase modlitby môžeme pýtať, či láska k Bohu a túžba vzdať mu slávu sú hlavným motorom, ktorý hýbe našimi myšlienkami a citmi.

LÁSKA KU KRISTOVI je to, čo dáva pevnú harmóniu našim myšlienkam, pocitom a činom. Ak je Pán stredobodom nášho života, bude ľahšie odrážať vonkajšiu koherenciu v našich vzťahoch s druhými. Logicky je potrebné určité prispôsobenie nášho správania podľa

ľudí, s ktorými sme. Stráviť voľný deň s vlastnou rodinou nie je to isté ako pracovné stretnutie, ktoré je rozhodujúce pre smerovanie projektu; naša dôvera voči priateľom je, samozrejme, väčšia ako dôvera, ktorú cítime voči cudzím ľuďom. Ale toto prirodzené prispôbenie sa prostrediu, v ktorom sa nachádzame, by nás nemalo viesť k tomu, aby sme stratili vlastnú identitu alebo skryli to, čo dáva zmysel celému nášmu životu: láska k Ježišovi.

Horlivosť chcieť byť stále tým istým človekom nás privedie k tomu, že budeme žiť ľudskú cnosť, ktorá je svätému Josemaríovi veľmi drahá: prirodzenosť. Pri jednej príležitosti napísal: „Keď sa pracuje jedine a výlučne pre Božiu slávu, všetko sa robí prirodzene, jednoducho, ako niekto, kto má naponáhlo a nemôže sa zdržiavať s *velkými okázalostami*, aby nestratil ten neopakovateľný a neporovnateľný vzťah s Bohom“[\[4\]](#).

Nesnažíme sa konať dobro preto, aby sme boli chválení alebo aby si o nás okolie vytvorilo dobrú mienku.

Naopak, ide nám o to, aby všetky naše skutky odrážali Božiu slávu a viedli mnohých k tomu, aby ho spoznali, zatiaľ čo my zostaneme takmer nepovšimnutí. To je náročné odporúčanie Majstra: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 5, 16).

Aby bola naša prirodzenosť a koherencia pravdivá, nesmieme sa báť priznať si svoje chyby a slabosti. Inak by sme mohli upadnúť do pokušenia niektorých farizejov a zákonníkov, ktorí žili vo svete dobrých želaní, ale bez toho, aby si priznali vlastné obmedzenia: „Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci! Prorokom staviate hrobky a spravodlivým zdobíte pomníky a hovoríte: ‚Keby sme boli žili za čias

našich otcov, neboli by sme s nimi prelievali krv prorokov“ (Mt 23, 29-30). Túžba pôsobiť voči druhým veľmi sebavedomo ich viedla k tomu, že obhajovali falošnú predstavu o sebe a skrývali svoje obmedzenia. My, naopak, vieme, že aj cez naše slabosti môžeme odrážať Kristovu slávu, pretože On je náš Spasiteľ. Podobne ako naša Matka sa odvážime povedať: „Hľa, služobnica Pána“ (Lk 1, 38), pričom vieme, že v tejto pravde, možno v očiach sveta dosť neatraktívnej, sa skrýva celé naše bohatstvo.

[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 306.

[2] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 11.

[3] František, *Homília*, 14-I-2020.

[4] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 555.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-21-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-21-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/) (12.04.2026)